

Єва

Автор:

Артуро Перес-Реверте

Єва

Артуро Перес-Реверте

Фалько (укр.) #2

«Єва» – друга книжка шпигунської трилогії популярного іспанського письменника Артуро Переса-Реверте. В центрі сюжету знов відчайдушний та безчесний агент Фалько, який працює на іспанського диктатора Франко.

Завдання головного героя – добути золото із запасників республіканського уряду. Проте за золотом полює і радянська шпигунка Єва. Ніхто з них не збирається поступатися здобиччю, а взаємний непереборний потяг додає цьому протистоянню особливої гостроти.

Артуро Перес-Реверте

Єва

Присвячується Хорхе Фернандесу Діасу, головорізу з Буенос-Айреса.

На знак подяки за братерство. І за вияв честі

Заглиблюючись в душу жінки, ти вирушаєш у небезпечну подорож.

Ганс Гельмут Кірст «Ріхард Зорге»

– Ви маєте ще якусь зброю?

– Лише мої руки. Але жоден митник не має права заперечувати щодо цього.

Сомерсет Моем «Ешенден, або Британський агент»

© 2017 Arturo Perez-Reverte

© І. Шевченко, пер. з ісп., 2019

© «Фабула», макет, 2019

© Видавництво «Ранок», 2019

Шановний читачу!

Спасибі, що придбали цю книгу.

Нагадуємо, що вона є об'єктом Закону України «Про авторське і суміжні право», порушення якого карається за статтею 176 Кримінального кодексу України «Порушення авторського права і суміжних прав» штрафом від ста до чотирьохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або виправними роботами на строк до двох років, з конфіскацією та знищенням всіх примірників творів, матеріальних носіїв комп'ютерних програм, баз даних, виконань, фонограм, програм мовлення та обладнання і матеріалів, призначених для їх виготовлення і відтворення. Повторне порушення карається штрафом від тисячі до двох тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або виправними роботами на строк до двох років, або позбавленням волі на той самий строк, з конфіскацією та знищенням всіх примірників, матеріальних носіїв комп'ютерних програм, баз даних, виконань, фонограм, програм мовлення, аудіо – і відеокасет, дискет, інших носіїв інформації, обладнання та матеріалів, призначених для їх виготовлення і відтворення. Кримінальне переслідування також відбувається згідно з відповідними законами країн, де зафіксовано незаконне відтворення (поширення) творів.

Книга містить криптографічний захист, що дозволяє визначити, хто є джерелом незаконного розповсюдження (відтворення) творів.

Щиро сподіваємося, що Ви з повагою поставитеся до інтелектуальної праці інших і ще раз Вам вдячні!

1. Норддойче Ллойд Бремен

Я не хочу померти сьогодні ввечері, подумав Лоренсо Фалько.

Не в такий спосіб.

Однак це мало ось-ось статися. Хтось збирався його вбити. Кроки за спиною пришвидшувалися і лунали дедалі ближче. Поза всяким сумнівом, вони бігли за ним. Він почув крик кур'єра, коли той полетів у темряву з оглядового майданчика Санта Лузія, і його тіло впало з висоти п'ятнадцяти-двадцяти метрів, розбившись об бруківку неосвітленої вулички в кварталі Альфама. Тепер настала черга Фалько – вони прагнули завершити роботу.

Пологий схил дозволяв йому прискорити ходу, але, з іншого боку, полегшував завдання переслідувачів. Двоє чоловіків. Він помітив їх, коли кур'єр – чие обличчя було ледь видимим у тьмяному мерехтінні далекого ліхтаря; виділялися лише вуса і насунутий на очі капелюх, – простягнув йому конверт згідно з домовленістю, а мить по тому, вгледівши незнайомців, подав сигнал тривоги. Вони квапливо розійшлися – кур'єр рушив уздовж балюстради оглядового майданчика (саме тому його схопили першим), а Фалько кинувся вниз вулицею, туди, де миготіли вогні Лісабона, що розкинувся біля підніжжя цього кварталу, розташованого на пагорбі; туди, де під безмісячним зоряним небом зливалася з нічним мороком широка темна смуга річки Тежу.

Шлях відходу тягнувся ліворуч, у неосвітленій зоні. Він пам'ятав це місце, оскільки вранці оглянув квартал, готуючись до нічної зустрічі. Таким було давнє професійне правило, що завжди спрацьовувало: перш ніж потрапити кудись, дізнайся, як швидко вийти звідти. Фалько згадав облицьовану азулежу[1 - Азулежу – класичні португальські кахлі, виконані в блакитних і білих тонах. – Тут

і далі прим. пер.] табличку на перехресті – Кальсадінья да Фігейра. Тісний провулок вів униз крутим схилом. Потрапити туди можна було за допомогою кам'яних сходів і залізного поруччя. Відтак він різко звернув наліво і збіг сходами, вчепившись однією рукою у поруччя, аби не спіткнутися. Наприкінці спуску, там, де провулок відхилявся вправо під прямим кутом, виднілася арка – настільки вузька, що двоє людей не могли пройти під нею одночасно.

Кроки лунали дедалі ближче, на перших сходинках. Я не помру сьогодні, повторив Фалько, бо маю цікавіші плани – жінки, сигарети, ресторан. Щось таке. Хай краще помруть вони. Дійшовши такого висновку, він скинув капелюха, намацав захований під стрічкою паперовий пакетик із лезом бритви і вийняв його звідти. Наближаючись до арки, розірвав обгортку, дістав з нагрудної кишені хусточку й обмотав нею руку, щоб безпечно затиснути лезо між великим і вказівним пальцями. Опинившись на місці, відскочив праворуч, притулився до муру і заціпенів, прислухаючись до відлуння кроків крізь стукіт пульсу у вухах.

Коли в просвіті арки показався перший силует, Фалько стрімко кинувся на нього і зліва направо чиркнув лезом по горлу. На темному обличчі спалахнула біла смуга – зуби роззявленого від несподіванки рота. Крик подиву миттєво змінився передсмертним хрипінням, повітря з легенів пораненого вирвалося назовні разом із кров'ю, що хлинула з перерізаної трахеї. Мішкувате тіло обм'якло, сповзло на землю і розпласталось під аркою. Друга тінь, що рухалася позаду, раптом зупинилася, тримаючись на відстані.

– Ну ж бо, покиньку, – дражнився Фалько, – підходь ближче. Вперед!

Три секунди пасивності. Можливо, п'ять. Обидва скам'яніли, тоді як лежачий чоловік хрипів і белькотів. Трохи згодом другий переслідувач повільно відступив у темряву, залишаючи поле битви.

– Не соромся! – крикнув Фалько. – Ходи сюди. Не кидай мене, будь ласка.

Кроки пришвидшилися, віддаляючись сходами вгору, аж доки не стихли. Тоді Фалько глибоко вдихнув повітря і посидів нерухомо, чекаючи, коли кров не стугонітиме в скронях і легке тремтіння в пальцях припиниться. Заспокоївшись, витер липку теплу рідину з руки й жбурнув подалі хустку і лезо.

Він нахилився, обшукуючи чоловіка, який нарешті завмер: пристебнутий до пояса ніж у чохлі, тютюн, сірники, дрібні гроші. У внутрішній кишені піджака лежав гаманець, який Фалько забрав собі. Звівшись на ноги, він роззирнувся довкола. Вуличка була безлюдною, і майже всі сусідні будинки тонули в мороці. Лише в кількох вікнах блимало світло, і десь приглушено лунало радіо – жіночий голос співав фаду[2 - Фаду – традиційний португальський музичний жанр, для якого характерні тужливі меланхолійні пісні, пронизані самотністю і болем утрати. Фаду – своєрідна «візитівка» Португалії, важливий культурний символ країни.]. Вдалині гавкав собака. Чорне небо, як і раніше, було настільки рясно вкрите зорями, що здавалося, ніби на Лісабон налетів величезний рій світлячків.

Якусь мить він розмірковував, чи не пошукати тіло кур'єра, який впав чи був скинутий з оглядового майданчика, але одразу відігнав цю думку. Як гласить старе прислів'я, цікавість згубила кішку. Його вже не обходило, чи вижив кур'єр, що пролетів п'ятнадцять чи двадцять метрів, перш ніж гепнутися об бруківку (найбільш імовірно, що помер). Фалько лише знав, що це португалець, який працював на франкістів за переконаннями чи за гроші, і що він передав йому інформацію, яку треба повідомити керівництву генштабу в Саламанці. Краще не ускладнювати собі життя. На вулиці міг з'явитися будь-хто – місцевий житель, випадковий перехожий, охоронець. Крім того, не виключено, що другий переслідувач вирішить повернутися і помститися за вбитого товариша. Важко прорахувати наперед. Робота Лоренсо Фалько була непередбачуваною: лотерея, безліч ризиків і комбінацій. До того ж конверт – причина нічної зустрічі – лежав у нього в кишені. Мертвий посередник нічим не міг зацікавити його. Анонімний безликий солдат (йому вдалося розгледіти лише смужку вусів під крисами капелюха); учасник брудної війни, що точилася на іспанських фронтах, у тилу, а також – за кордоном, у темних небезпечних місцях, подібних до цієї вулички. Мерзенні вчинки представників мерзенної професії. Шпигуни – такі ж безликі, як той республіканський агент, що валяється під аркою із перерізаною горлянкою, або другий змовник, який завбачливо втік, побоюючись, що його спіткає та сама доля. Жалюгідні пішаки на шахівниці, де розігрують свою партію сильні світу цього.

Фалько спустився до вулиці Сан Педро, час від часу озираючись і перевіряючи, чи не крадеться хтось слідом. Пульсуючий біль пронизав праву скроню – очевидно, що підскочив тиск. Він інстинктивно намацав у кишені флакончик з аспірином. Мігрени були його вразливим місцем – він впадав у ступор, втрачав здатність мислити і рухатися, судомно дихав, мов викинута на берег риба. Треба знайти воду і запити пігулку, але доведеться зачекати. Найважливіше – забратися звідси. І хутчіше.

Він обирав широкі вулиці, щоб уникнути пасток. Нарешті залишив Альфаму позаду і під тьмяним світлом ліхтаря на вулиці Бакалейруш, огорнений вогким туманом, що тягнувся з річки, дістав із кишені конверт і розірвав його. І неабияк здивувався, виявивши згорнений надвое рекламний проспект судноплавної компанії «Норддойче Ллойд Бремен». І більше нічого. Четвертинку аркуша з текстом на одному боці. Зображення трансатлантичного лайнера, а під ним – список суден і розклад рейсів до Америки й Східного Середземномор'я. Фалько знову поклав аркуш у конверт, заховав його в кишені й оглянув гаманець убитого. Там була невеличка сума грошей у португальських ескудо, які він без вагань привласнив; проїзний квиток на лісабонські трамваї; портрет молодої жінки; два посвідчення на різні імена, але з однаковою світлиною, де поставало обличчя худого смаглявого чоловіка з кучерявим рідким волоссям. Одне з посвідчень – португальське і явно фальшиве – видане на ім'я Жуана Нунеса, комерційного агента. Друге – іспанське, під грифом Служби військової розвідки, з печаткою Республіки – виписане на ім'я Хуана Ортіс Ідальго. Останній документ Фалько сунув у кишеню, а все інше жбурнув у смітник і пішов геть – прискореним, але не надто швидким кроком, аби не привертати увагу.

Відчинивши двері «Мартіньйо да Аркада» – маленької кав'ярні-ресторану з простими вибіленими стінами, розташованої на першому поверсі одного з будинків на площі Комерсіу, – Фалько помітив, що права манжета сорочки заплямована кров'ю. Він увійшов і, вітаючись з офіціантом, побачив у глибині зали Бріту Моуру, яка сиділа за крайнім столиком біля вікна, спиною до нього. Чоловік прослизнув до вбиральні, зачинився зсередини, відкрив кран, плеснув трохи води у долоні й випив дві пігулки аспірину. Потім скинув піджак, відчепив золоту запонку з накрохмаленої манжети й заходився відтирати пляму, доки кров майже не зникла. Просушивши манжету рушничком, причепив її назад. Годинник «Patek Philippe» на лівому зап'ястку показував, що він запізнюється на одинадцять хвилин. Нічого катастрофічного. Жінка, яка чекала на нього, навряд чи розсердиться. А навіть якщо розсердиться, її гнів швидко мине.

Він обмацав внутрішню кишеню, щоб перевірити, чи не загубився конверт. Потім уважно роздивився своє відображення в дзеркалі, шукаючи якісь сліди нещодавньої бійки. Але побачив лише привабливого тридцятисемирічного іспанця – елегантний темний костюм; чорне, блискуче від брильянтину волосся зачесане назад. Він поправив проділ, затягнув вузол краватки. Його обличчя втратило суворість, набуто за роки напруження і небезпечних пригод, розслабилось, засяяло іронічно-люб'язною посмішкою чоловіка, який запізнюється на побачення, але не має жодних сумнівів, що йому вдасться

виправдатися.

– Куди ти, в біса, подівся? – обурилась жінка. – Я вже півгодини стирчу тут сама і чекаю на тебе, мов дурепа.

– Вибач, – відповів Фалько. – Термінові справи.

– Хіба не пізно робити справу? Ще й запросив мене сюди.

Фалько безтурботно посміхнувся.

– А що не так із цим місцем?

– Схоже на дешевий шинок. Ми могли б обрати щось краще, з музикою...

– А мені подобається. Приемні офіціанти.

– Маячня!

Бріта Моура не звикла до того, що чоловіки запізнюються на побачення з нею. Темноволоса, з великими чуттєвими губами і приголомшливою фігурою, що приваблювала глядачів і дозволяла заповнити партер театру «Едем» (музичне ревью за її участі називалося «Вільна і незаміжня»). Вона користувалася фальшивими віями і сліпучо-червоною помадою в стилі актриси Джоан Кроуфорд. Як і Фалько, вона зачісувала своє довге волосся догори й закріплювала фіксатуаром, відкриваючи чоло. Така зачіска надавала їй рішучого й дещо агресивного вигляду. У Португалії подібні обличчя часто з'являються на афішах або обкладинках ілюстрованих щотижневиків. Народжена двадцять сім років тому в крихітному селищі провінції Алентежу, Бріта належала до категорії жінок, яким молоді чоловіки залюбки віддають своє серце, а старі – свої гаманці. Вона пройшла тернистий шлях, перш ніж стала зіркою, тож без вагань змушувала розщедритися тих небагатьох щасливчиків, що підходили до неї достатньо близько. Втім, Фалько був її слабкістю. Вони познайомилися п'ять тижнів тому в ешторільському казино, коли грали в рулетку за одним столом, і відтоді зустрічалися час від часу.

– Чого б тобі хотілося? – Фалько незворушно вивчав меню.

Вона незадоволено зморщила носика. Досі ображена.

– У мене пропав апетит.

– Я візьму запечену на вугіллі тріску. Ти питимеш вино?

– Ти – бездушний негідник.

– Ні. Просто я голодний. – Офіціант терпляче чекав. – Тобі теж замовити рибу?

Фалько збрехав: він взагалі не відчував голоду, але цей буденний ритуал допомагав йому заспокоїтися. Сховатися за щитом банальної розмови з гарною жінкою. Так йому краще вдавалося привести думки до ладу, визначитися з подальшими діями, відігнати свіжі спогади.

– Мені достатньо легкого супу, – сказала Бріта. – Я набрала забагато зайвих кілограмів.

– Це абсурд, моя люба. Ти ідеальна.

– Правда?

– Так. Розкішна.

Її обличчя пом'якшало. Вона обмацала свої стегна.

– А журналісти з «Ілуштрасао» пишуть, що я погладшала.

Фалько усміхнувся зі світською люб'язністю. Вийняв портсигар із черепащачого панциру і запропонував їй сигарету марки «Players».

– Ці журналісти – ідіоти.

Нахилившись над столом, Бріта простягла сигарету до срібної запальнички «Parker Beacon».

– Ти замочив рукав, – сказала вона.

– Так. – Фалько підпалив власну сигарету. – Забризкав, коли мив руки.

– Дурнику, ти такий неухажливий.

– Точно.

Вони курили, чекаючи замовлення. Фалько відчув, що головний біль минувся. Бріта розповідала йому про свою роботу, успішні касові збори, нову виставу, прем'єра якої мала відбутися за два місяці. Про нещодавню пропозицію знятися у фільмі. Фалько підтримував бесіду із зацікавленим і доброзичливим виглядом, невідривно дивлячись жінці у вічі й демонструючи, що не пропускає ні слова. Він немовби діяв за сценарієм (хоча, власне, так і було) – вимовляв необхідні репліки й ставив доречні питання. Одна з причин твоєї фатальної привабливості, якось сказав йому адмірал, полягає у вмінні слухати так, ніби від цього залежить твоє життя і твоє майбутнє, і немає нічого важливішого у світі. А коли жертва розгадає твій трюк, буде надто пізно – ти вже встигнеш вкрасти її гаманець або встромити ножа в пах. Якщо ж це жінка – затягнеш її у ліжко.

– Куди ми підемо потім? – поцікавилася Бріта.

– Я про це не думав.

Фалько сказав правду. Його думки були зайняті іншими речами – конвертом у кишені, мертвим кур'єром, убитим республіканським агентом та його втеклим товаришем, який, певно, вже сповістив своє керівництво про те, що сталося. Він думав про те, як діятиме португальська поліція. Про рекламний проспект «Норддойче Ллойд Бремен» та співвідношення між указаними там кораблями й точними даними, які спершу треба розшифрувати, а потім передати керівникам НІОС – Національної інформаційно-оперативної служби. З іншого боку, він не поспішав, адже сеанс зв'язку з Саламанкою був призначений на завтрашній ранок. Проте навіть краса жінки, яка сиділа навпроти, не могла вгамувати його хвилювання. Існувала якась суперечність між інформацією, що містилася в конверті, і подіями, що мали місце в Альфамі півгодини тому. Щось не сходилося,

і він знав, що не заспокоїться, доки не з'ясує, у чому проблема.

– Ще трохи вина? – Фалько підніс пляшку до її келиха. Посмішка жінки свідчила про те, що останні хмари розійшлися. Лід розтанув. Усе гаразд.

– Дякую, любчику.

Бріта Моура вже кілька разів переспала з ним. Чотири, якщо точніше: один раз – у готелі «Паласіо до Ешторіл», а три – у Лісабоні, в її розкішному помешканні, що в провулку Салітре. Ось чому він не чекав ніякої новизни, крім тимчасового теплого контакту з цим чудовим тілом, що залюбки приймало гостя у своїх потаємних вологих глибинах попри те, що його власниця була доволі передбачуваною в сексі й не виявляла особливої винахідливості. Отже, можна розраховувати на дві-три приємні години, перш ніж повертатися до готелю (Фалько не хотів ризикувати життям і ніколи не ночував у чужих помешканнях). Цей етап йому не подобався – тинятися вулицями на світанку, зануривши руки в кишені й піднявши комір піджака; уникати двірників, що поливають бруківку. Загалом перспектива залишитися з нею видавалася не дуже заманливою.

– Можемо потанцювати, – запропонувала вона. – У Баріо Альто. Біля Тавареса відкрили пристойний дансинг. Там грає негритянський джазовий оркестр.

– Непоганий варіант.

Бріта знову нахилилася до нього, спираючись ліктями на стіл і високо тримаючи заплямовану помадою сигарету. Пишні груди торкалися скатертини. Жінка була вульгарною і водночас вишуканою.

– Вгадай, що на мені... внизу, – прошепотіла вона, звабливо усміхаючись.

Демонструючи ввічливість, Фалько уважно поглянув на її лілову крепову сукню від дизайнера Баленсіаги. Під час останнього побачення вони жартували про жіночу спідню білизну, тож відповідь здавалася очевидною.

– Чорний шовк?

– Нічого. – Вона стишила голос. – Там нічого немає.

– Опиши докладніше, – посміхнувся Фалько.

– А що описувати, дурнику? Геть нічого.

– Геть нічого?

– Так. Ні сорочки, ні трусиків.

– Ой!

Годину по тому Фалько переконався, що Бріта Моура не брехала стосовно відсутності білизни, коли вони танцювали в новому джаз-клубі і він пестив її стегна. Нічого зайвого не було між тканиною сукні й голим тілом, чіі чуттеві, співзвучні з обставинами рухи достатньо збудили Фалько, аби відвернути увагу від професійних тривог, що заповнили його думки. Можливо, подумалося йому, це вдала ідея – провести якийсь час у її помешканні та розставити всі крапки над «і» шляхом солодкого взаємообміну мікробами (привіт і прощавай, красуне). Згодиться як вельми надійне алібі. Врешті-решт, ніч буде довгою, конверт захований в кишені, а в Саламанці, де о цій годині всі сплять, – план національного спасіння передбачав запровадження норм благопристойності серед нових іспанців, – ніхто не чекав від нього звітів до наступного ранку. Крім того, це допоможе захиститися від звинувачень, якщо португальська поліція розслідуватиме те, що сталося в Альфамі.

– Я в захваті від цього місця, – повторила Бріта.

Заклад називався «Бандит» і вважався модним у Лісабоні. Старанні офіціанти снували між столами, розносячи лід, шампанське, віскі й коктейлі з чудернацькими назвами. Оркестр, що складався з чорношкірих американців (або тих, хто успішно прикидався ними), грав у глибині зали, на помості, а змоклий від поту натовп танцюючих, де переважали вечірні сукні й смокінги, розважався на майданчику. Всі вони були безмежно далекими від того факту, що за кілька сотень кілометрів звідси, по інший бік кордону, жорстока війна заповнює дороги біженцями, в'язниці – нещасними жертвами, а траншеї, канави й околиці цвинтарів – трупами. Скривившись у саркастичній гримасі, Фалько згадав, як востаннє зустрів Новий рік перед війною, танцюючи з подругою у гриль-барі мадрридського готелю «Палас». Він запитав себе, скільки людей з тих, що тоді кидали стрічки серпантину й цокалися келихами під бій курантів, святкуючи

новий 1936 рік, уже загинули чи ось-ось загинуть?

– От дідько! – сказала Бріта. – Не озирайся. Тут цей бовдур Мануель Лоуріньйо.

Фалько все ж таки озирнувся. За одним із столиків, в оточенні друзів, сидів засмаглий імпозантний чоловік у смокінгу. Всі сміялися та пили вино.

– Той красунчик?

– Так. Ти його знаєш?

– Знайоме обличчя.

– Він грає у водне поло. Іноді про нього пишуть у світській хроніці.

– Ясно. – Фалько збагнув, у чому річ. – І що сталося між вами?

– Він мені докучає. У нас був короткий роман, але Мануель сприйняв це надто серйозно і не хоче відчепитися... До того ж він одружений.

– Я теж одружений, – пожартував Фалько.

Вона впилася нігтями в його руки.

– Брехун! Хто терпітиме такого розпусника?

Вони повернулися до свого столика. Лоуріньйо помітив їх і кидав виразні погляди на Бріту. Зануривши руку у відерце з льодом, Фалько витягнув пляшку «Болінже» і виявив, що вона майже порожня.

– Замовити ще одну?

– Не треба. – Бріта відкрила сумочку і почала пудрити ніс. – Я вже нічого не хочу через того кретина.

– Анічогісінько?

Вона заховала пудреницю і змряла його суто жіночим поглядом, що виражав моральну вищість.

– Ти дурний чи що?

Фалько позирнув на годинник. Потім згадав дотик жіночої шкіри під шовковою сукнею.

– Може, підемо звідси?

– Так буде краще. Інакше цей ідіот зіпсує нам вечір.

Фалько покликав офіціанта і розплатився, додавши щедрі чайові. Жінка звелася на ноги. Тієї ж миті Мануель Лоуріньйо – який виявився високим і кремезним типом – підвівся і попрямував до них. Бріта рушила вперед, навіть не глянувши в його бік. На відміну від Фалько, який збирався підморгнути йому, немовби говорячи «не переймайся, приятелю, сьогодні пощастило мені, а завтра пощастить тобі», але стримався, бо йому не сподобався вираз обличчя чоловіка. Той дивився на нього з такою ненавистю, ніби звинувачував у своїх невдачах.

– Агов! – крикнув він.

Від Лоуріньйо тхнуло дорогим англійським віскі, що не передвіщало нічого хорошого. Фалько пригальмував. Противник був майже на голову вищий.

– Слухаю вас, мій друже.

– Ми не друзі, – пробелькотів португалець. – І зараз я розквашу тобі пику.

Фалько покірно зітхнув. Навіть примирливо.

– Ви мене лякаєте, – мовив він.

І пішов слідом за жінкою, що віддалялася. У гардеробній кімнаті вони забрали її пальто та його капелюх (Фалько був без верхнього одягу) і вийшли надвір. Навпроти кабаре стояли два таксі й три запряжені кіньми екіпажі. Фалько

збирався попросити швейцара, щоб той покликав візника, але раптом почув за спиною чиєсь кроки. Озирнувшись, він побачив Лоуріньйо у світлі ліхтаря біля дверей.

- Ти йдеш, не привітавшись зі мною, Бріто.

Справи кепські, подумав Фалько. Ситуація ускладнювалася.

- Не маю жодного бажання вітатися з тобою, - відрізала вона.

- Це неввічливо з твого боку.

- Дай мені спокій.

Бріта сильніше вчепилася в руку Фалько. У праву руку. Але він завбачливо простягнув їй ліву.

- Я кілька разів телефонував тобі,- наполягав Лоуріньйо.

- Мені багато хто телефонує.

До них під'їжджав екіпаж, викликаний швейцаром. Лоуріньйо відразу перегородив їм шлях.

- Клята сука! - вигукнув він, випльовуючи слова.

Фалько насупився. Цей піжон перетинав межу. Або ось-ось перетне.

- Вибачте, - сказав він і спробував потягнути Бріту до екіпажу.

- Він назвав мене «клятою сукою», - обурилася жінка. - Ти нічого не хочеш йому сказати?

- Сідай... Ми ідемо звідси.

Проте агресивний Лоуріньйо знову кинувся напереріз, розмахуючи руками, мов боксер, що готується до бою.

– Я тебе вб'ю, – погрожував він супернику.

Той глибоко зітхнув і випустив руку жінки. Він уважно роздивлявся обличчя нападника, що височіло зовсім близько від нього.

– За своє життя ти нікого не вбив, – повільно вимовив Фалько.

Можливо, подіяла інтонація. Жести чи погляд. Очі Лоуріньйо ментально відобразили суперечливі почуття, що опанували ним. Спершу подив, а потім – розуміння і страх. Чоловік відступив на крок назад. Відбувалося щось непередбачуване, і його затуманений алкоголем мозок намагався второпати, що саме. Але це тривало лише кілька секунд – Фалько не дав йому більше часу. Він зробив крок вперед – такий самий крок, яким португалець спробував збільшити відстань, – і з усмішкою розкинув руки, ніби пропонуючи дружні обійми, здатні владнати будь-яке непорозуміння. Не припиняючи руху і приязно усміхаючись – усміхнене обличчя змушує ворогів втратити пильність, – Фалько вдарив його коліном у пах, унаслідок чого Лоуріньйо зігнувся від несподіванки, а наступної миті – від болю. Попри успіх, Фалько знав, що такі удари справляють належний ефект секунди за три-чотири. Саме тому він вирішив наблизити свою перемогу, додавши ще один удар ліктем в обличчя. Той упав на коліна, однією рукою прикриваючи очі, а іншою – пах, зі свистом випускаючи повітря так, наче хтось стискав його легені.

Фалько розвернувся до швейцара, простягнувши йому згорнену надвое купюру.

– Ви, певно, помітили, що сеньйор погано почувається, – спокійно зауважив він. – Ось чому він спіткнувся і впав. Ви ж це бачили, чи не так?

Швейцар заховав купюру в кишені свого мундира з галунами. Попервах він був шокований цією бійкою, але тепер, отримавши заохочення, розплився в широкій посмішці.

– Все так і було, пане. Я бачив.

Фалько по-змовницьки посміхнувся у відповідь. Посмішка чоловіка, який анітрохи не сумнівається в людській жорстокості, дурості й жадібності.

– Очевидно, він перепив віскі.

– Безперечно.

Надворі ще було темно. Крізь щілину між завісами проникало світло, випромінюване неоновною рекламою портвейну «Сандеман», що висіла на фасаді будинку навпроти. Накинувши на голе тіло халат Бріти Моури, Фалько сидів у кріслі й кутив, роздивляючись тіло сплячої жінки. Завдяки радіаторам у кімнаті було тепло й затишно, і Бріта міцно спала, відкинувши ковдру. Він чув її ритмічне, спокійне дихання. Вона нерухомо лежала, широко розкинувши руки та ноги. Будь-яка менш приваблива жінка, що не могла похвалитися такою спокусливою фігурою, здалася б вульгарною в цій позі. Слабке сяйво, ніби просіяне крізь бузкове сито, вигідно підкреслювало обриси її тіла завдяки магичній світлотіні. Між темними заростями лобкового волосся відкривалася запаморочлива безодня. Перш ніж піти покурити, Фалько ніжно встромив туди пальці правої руки й витягнув їх зволоженими власною спермою.

Він холоднокровно думав про чоловіка, вбитого в Альфамі. Згадував белькотіння в його горлі й повітряні бульбашки, змішані зі струменями крові. Розмірковував – за звичкою і професійним обов'язком – про рідкі й текучі речовини. Про те, з якою дивовижною легкістю і неймовірною швидкістю з людини виливається п'ять літрів крові і неминуче настає кінець, адже жоден тампон, жоден джгут, жодні підручні засоби не допоможуть затиснути рану і спинити кровотечу. І вкотре запитав себе, як виживають ті, хто намагається жити, ігноруючи цей беззаперечний факт: достатньо підійти до сплячої жінки й одним помахом руки перерізати їй горлянку, аби перетворити чудове тіло на шматок м'яса.

Чоловік розчавив недопалок у попільничці й підвівся, розтираючи ниючий попереk. Поза всяким сумнівом, Бріта була енергійною жінкою. Дуже енергійною. Зав'язавши пояс халата, Фалько пройшов босоніж до стільця, на чий спинці висів його піджак. Діставши з кишені конверт, попрямував до ванної кімнати й увімкнув світло. Якусь хвилю роздивлявся у дзеркалі своє відображення – квадратне, ледь затемнене щетиною підборіддя, чорне скуйовджене волосся, що спадало на чоло, суворі сірі очі, зіниці досі розширені від кокаїну, яким його

пригостила Бріта години зо дві тому. У роті пересохло, відчувався неприємний присмак.

Відкривши кран, він жадібно ковтнув води й витягнув конверт із рекламним проспектом «Норддойче Ллойд Бремен». Менше восьми годин тому двоє чоловіків померли через цю брошуру, в якій не було нічого надзвичайного. Він уважно й ретельно вивчав назви суден і маршрути, але не помітив жодної особливої відмітки чи позначки. Потім підніс папір до носа і принюхався. Результат дослідження змусив його посміхнутися.

На скляній полиці стояв підсвічник зі свічкою і коробкою сірників. Звільнивши простір, Фалько поклав туди розгорнутий аркуш, запалив свічку і почав неквапливо й обережно водити нею під полицею, намагаючись, аби полум'я нагрівало аркуш, але не псувало його. Десь за півхвилини з'явилися слабкі червоно-охристі рисочки, а за ними поступово проступили чіткі великі літери, виведені лимонним соком, сечею чи будь-яким невидимим чорнилом, унаслідок чого утворилися такі слова:

Маунт-Касл, капітан Кірос, судноплавна компанія «Норенья і Ко», Картахена – Одеса, четвер 9.

О чверть на десяту ранку худорлявий низенький чорновусий чоловік у коричневому смугастому костюмі (піджак був завеликим) пройшов, не знімаючи капелюха, крізь скляні двері, що вели до ресторану готелю «Авеніда Палас». Переговоривши з метрдотелем, він обвів приміщення допитливим поглядом і рушив туди, де вмовився Фалько – під великою кришталевою люстрою, поблизу вікна, звідки відкривалася панорама на площу Рестаурадорес, за столиком, де були розкладені газети «Секуло» і «Жорнал де Нотісіас».

– Який сюрприз, – мовив Фалько, відсунувши газети.

Той не відповів. Позирнув на один із заголовків «Інтенсивні бомбардування Мадрида франкістами», після чого перевів погляд на Фалько, зняв капелюха і поклав на стілець. Кидалася в око його засмагла лисина. Груба щетина на жирній шкірі. Втоmlений вигляд.

– Ти вмієш влаштуватися, – нарешті мовив він, усівшись і роззирнувшись довкола. – Гадаю, номери коштують сто двадцять ескудо за добу.

– Сто сорок.

Співрозмовник кивнув, анітрохи не здивувавшись.

– Мені не завадить випити кави, – мляво сказав він. – Я всю ніч не міг зімкнути очей.

Фалько покликав офіціанта. На відміну від новоприбульця, у нього був свіжий і бадьорий вигляд, адже щойно вийшов із душу і поголився у перукарні готелю, а перед цим тридцять разів віджався від підлоги, як зазвичай робив щоранку. Зачесане назад волосся, бездоганний проділ, костюм-трійка свинцевого кольору від «Андерсон & Шепард», як проголошувала етикетка на підкладці, шовкова краватка. Сірі очі спокійно вивчали співрозмовника – капітана Васко Алмейду з суворої ПІДЕ, португальської таємної поліції. Вони давно знали один одного. Їхня дружба – або приятельство в межах розумного – зав'язалася відтоді, як Фалько працював на Василя Захарова і займався контрабандою зброї через лісабонський порт та інші місця: дерев'яні ящики без маркування, що значилися в документах як промислове обладнання та різні товари, ввозилися і вивозилися з цього брудного світу портових кранів, пакгаузів, провулків із вищербленими кахлями на мурах, борделів для моряків, кораблів, пришвартованих на причалах, що тягнулися від Алькантари до Каїш-ду-Содре. «Живи і дозволяй жити іншим» – таким було основне гасло тутешніх жителів. Фалько та Алмейда кілька разів успішно повертали всілякі афери й темні справи, ділилися секретною інформацією, хабарами й прибутками. Як полюбляв казати капітан, Португалія – маленька і бідна країна. Людям платять мало.

– Два трупи. В Альфамі.

Алмейда дивився не на Фалько, а на паруючий срібний кавник, що його офіціант щойно поставив на стіл. Він налив собі повну філіжанку кави без цукру.

– Один – іспанець, а інший – португалець, – додав він перед тим, як зробити перший ковток.

Фалько промовчав. Він спокійно сидів, спираючись долонями на край столу, біля тарілки зі скромними залишками тосту з маслом і склянки з-під молока (чоловік давно не вживав каву). Терпляче чекав. Нарешті Алмейда замислено відсorbнув ще кілька ковтків, витер вуса і звів на нього очі.

- Де ти був учора ввечері, мій друже?

Фалько витримав його погляд, вигнувши брови на знак подиву.

- Я вечеряв.

- А потім?

- Пішов до кабаре.

- Сам?

- Ні.

Алмейда дуже повільно кивнув головою, наче почув саме те, що очікував. Знову провів рукою по неголеному обличчю.

- Іспанець і португалець, - різко повторив він. - Першого зарізали, мов поросся.

- І що?

- У твого співвітчизника вкрали всі документи, але невдовзі його опізнав співробітник посольства. Він виявився республіканським агентом. Другий, португалець, впав із великої висоти. Або його скинули звідти. Якийсь там Альвес. Служив у транспортній компанії на вулиці Комерсіо.

- Навіщо ти мені це розповідаєш?

- Альвес працював на твоїх людей.

Фалько закліпав очима.

– «Моїх» людей? А хто вони?

– Іди до біса.

Запала довга мовчанка. Алмейда допив свою каву маленькими ковточками, після чого взяв сигарету, запропоновану Фалько. Останній мав дивовижну здатність відновлювати дружні стосунки від тієї самої миті, коли вони обірвалися бозна-скільки місяців чи років тому. Вистачало одного турботливого жесту, плескання по плечу, спільних спогадів, щирої усмішки. З Алмейдою достатньо було викурити сигарету.

– Ти можеш довести, що вчора ввечері був не сам? – спитав капітан, випускаючи дим.

– Авжеж.

– І хто з тобою був? Чоловік чи жінка?

– Жінка.

– Відома?

– Вельми, – слабо посміхнувся Фалько. – Саме тому я буду вдячний, якщо ти не розголошуватимеш її ім'я.

– У такому разі назви мені місця, де ви були.

– Ми були в «Мартіньйо да Аркада» і «Бандиті».

– А потім?

– У неї вдома. Близько чотирьох годин.

– Де вона живе?

- У тому ж районі. Провулок Салітре, поряд із готелем «Тіволі».

Якусь мить Алмейда осмислював інформацію.

- Ти знав того іспанця? – зрештою спитав він. – Його звали Ортіс.

- Ні.

- А португальця?

- А португальця і поготів.

- Ти зізнався їй у коханні? – глумливо посміхнувся Алмейда. – Якщо ти проводиш ніч із жінкою, яка може підтвердити твоє алібі, бажано кілька разів повторити, що кохаєш її.

- З цією жінкою такої потреби не виникло.

- Тобі завжди таланить.

- Так.

Вони подивилися в очі один одному, як зазвичай це робили, граючи в більярд у кав'ярні «Шаве д'Оуро» за менш буремних часів. Потім Фалько вказав на газети.

- «Бенфіка» здобула перемогу над «Спортигом».

- І що з того?

- Хіба ти не вболіваєш за «Бенфіку»?

Вони ще трохи помовчали, не відводячи погляду.

- Як давно ми знайомі? – нарешті мовив Алмейда. – Шість років?

– Вісім.

– Траплялося, що я витягав тебе з халепи.

– А я – тебе.

– Усе має свою межу, мій друже.

– Я не знаю, де ти зупинишся.

– Ці трупи ускладнюють мені життя.

– Вони не твоя проблема, Васко. Хай поліція проводить розслідування.

– Ні, це моя проблема, коли йдеться про таємних агентів, португальських громадян із розчавленими тілами та іспанських шпигунів із перерізаною горлянкою. Розумієш? Керівництво вимагає від мене конкретних результатів. За таких умов я не зважаю на друзів і приятелів.

– Справді? Але ж ваш президент Салазар симпатизує націоналістам.

Співрозмовник люто позирнув на нього. Фалько подумав, що саме так затятий антикомуніст Васко Алмейда мав дивитися на тих, кого допитував, – подекували, що кожен десятий затриманий помирає у муках або з власної волі вистрибував у вікно. Наступної миті португалець похмуро роззирнувся довкола.

– Цього ранку, – сказав він, стишивши голос, – чхати я хотів на президента Салазара.

Витримавши паузу, капітан так глибоко затягнувся, що мало не допалив її.

– Крім того, – додав він, – мій уряд досі не визнав твій.

Фалько навіть пальцем не ворухнув, зберігаючи приязний вираз обличчя.

– Чого ти хочеш від мене?

Алмейда хитнув головою.

- Громадянська війна задля зміни кольору прапора - жахлива війна. Ви, іспанці, геть збожеволіли. Ви страшенно набридли нормальним людям.

- Я щось не розумію, хто такі ці загадкові «ви», - усміхнувся Фалько. - Кого ти маеш на увазі?

- Всіх - і червоних, і фашистів. - Зітхнувши, капітан поглянув на сигарету, ніби дратуючись, що хтось ставить під сумнів очевидні речі. - Ви не можете дошкулити португальцям, тож гризетесь між собою. Вам треба постійно чіплятися до когось.

- Ти не сказав, чому я завдячую честю снідати з тобою. У твоєму прекрасному місті.

Алмейда скривив рота.

- Ти опинився в Лісабоні не для того, щоб провести тут відпустку.

- Я приїхав у справі. Імпорт-експорт. Ти в курсі.

- Звісно. - Капітан загасив недопалок у порожній філіжанці. - Ти працюєш, а я байдики б'ю.

- Доведи це.

- Що саме? Що я чогось вартий?

- Що я зробив щось протизаконне.

- Я можу заарештувати тебе. - Він змірив його суворим поглядом. - Змусити добряче понервувати. Зіпсувати життя жінці, з якою ти нібито був цієї ночі.

- Не перебільшуй.

- Раджу не провокувати мене.

- І чого ти доб'єшся? Покладеш край нашій дружбі?

Капітан утомлено зітхнув.

- Не тримай мене за ідіота.

- Я й не думав...

Алмейда здійняв руку, зупиняючи його.

- Я не маю нічого проти, - сухо мовив він, - якщо ви, іспанці, ріжете один одного по той бік кордону або отримуєте контрабандну зброю від німців та італійців у лісабонському порту за умови, що платите тим, кому необхідно платити. На здоров'я. Це ваша справа. ПІДЕ поки що не втручатиметься. Але ми забороняємо вам зводити рахунки на нашій території й опоганювати нашу землю вашим брудом.

Фалько дозволив собі ледь помітний вияв нетерпіння.

- Послухай, ця розмова не має сенсу. Я не причетний до подій в Альфамі, хай би що там сталося.

- Я певен, що ти щось знаєш. Дай мені зачіпку - будь-яку дрібницю. І ми розійдемося миром.

- Якщо це зробили агенти Франко, я з ними не співпрацював. Запевняю тебе, я нічого не знаю.

- Невже? Така впливова особа, як ти, нічого не знає?

- Анічогісінько. Цілковитий нуль.

- Поклянись, що говориш правду.

– Клянусь.

Упродовж кількох секунд Алмейда пильно роздивлявся його. Потім зайшовся реготом.

– А сучий же ти син!

2. Золото Республіки

Два тижні по тому, у Севільї, Фалько допив другий келих вермуту, глянув на годинник, поклав на стіл п'ять песет – бар готелю «Андалусія Палас» був дуже дорогим – узяв із сусіднього стільця свого капелюха і підвівся. Сивоволосий офіціант негайно підбіг до нього, всім своїм виглядом виражаючи догідливість.

– Залиште здачу собі.

– Дякую, сеньйоре.

– І хай живе Іспанія.

Той збентежено дивився на нього, силкуючись зрозуміти, чи йдеться про провокацію або звичайний жарт. Важко було знайти щось спільне між Фалько й пихатими військовими, які ходили містом, демонструючи свої портупей, пістолети, блакитні сорочки чи червоні берети, – такі типи підносили пальці до козирка або здіймали руку у франкістському вітанні. Бите око офіціанта визначило: цей гарний чоловік, що вирізнявся елегантним вбранням – коричневий костюм, шовкова краватка, хусточка в нагрудній кишені, – не належав до категорії тодішніх патріотів.

– Так, звісно, хай живе... – обережно мовив він, злегка затинаючись.

Імовірно, він бачив, як менш обережних товаришів кидали до в'язниці чи розстрілювали. Хто обпiкся на молоці, той і на холодну воду дмухає, подумав Фалько. Така розважливiсть змусила його замислитись над тим, скільки класової ненависті накопичилося в душі старого офіціанта, який упродовж багатьох років

подавав вермут заможним клієнтам і молодим севільським паничам. Можливо, вісім місяців тому, коли спалахнуло повстання, йому вдалося зберегти життя і роботу завдяки доречному вибору – він вчасно розірвав профспілковий квиток і кричав «Ура!» переможцям. Не виключено, що офіціант доніс на когось, адже то був найпростіший спосіб убезпечити себе в місті, де франкісти особливо лютували в робочих кварталах і республіканських колах: з 18 липня було розстріляно три тисячі осіб. Річ у тім, що Фалько не міг стриматись: щоразу, як перетинався з уцілілим, який вижив після якогось лиха, він запитував себе, яку підлість вчинила людина, аби врятуватися.

Він по-змовницьки усміхнувся офіціанту, поправив вузол краватки й рушив до вестибюля вздовж облицьованих розкішними кахлями стін, через центральне патіо, крізь вікна якого лилося яскраве сонячне світло. Це сяйво сповнювало його радістю й оптимізмом. Севілья завжди гріла йому душу – він був у захваті від того, як тут поєднувалися минуле, теперішнє і майбутнє. Фалько прибув цього ранку, виконуючи наказ адмірала, який відправив йому телеграму і звелів покинути Лісабон: «Закінчуй всі свої справи. Терміново виїжджай до Саламанки». Однак, коли він, провівши цілий день за кермом, дістався Саламанки й примчав до офісу НІОС, секретарка Марілі Гранжер повідомила, що важливі справи змусили адмірала вирушити до Севілі. Він сказав, що ти маеш зустрітись з ним там, додала вона. Якнайшвидше. Необхідно зупинитися в готелі «Англетер» і чекати розпоряджень.

– Не знаєш, що сталося? – спитав Фалько.

– І гадки не маю. Дізнаєшся від шефа.

Фалько обдарував Марілі своєю найкращою посмішкою, але марно. Доволі симпатична жінка, секретарка адмірала, зразкова мати й дружина, що зберігала вірність своєму чоловікові – офіцеру флоту, який брав участь у повстанні націоналістів на «Ферролі». Вона була цілком байдужою до всього, що не стосувалося її подружніх, професійних і патріотичних обов'язків. І навіть чари Фалько на неї не діяли. Навпаки. Саме з ним вона трималася насторожі.

– Ти нічого мені не розкажеш? – наполягав він.

– Ані слова. – Вона цокала клавішами друкарської машинки «Royal», ніби не помічаючи його. – А тепер забирайся звідси і дай мені попрацювати.

- Послухай... А коли ми підемо пити чай з тістечками?

- Коли завгодно, якщо ти запросиш мого чоловіка.

- Хитра відьмочка!

- А ти - пройдисвіт.

- Це наклеп, Марілі.

- Не бреш.

- Я - ніжний плюшевий ведмедик.

- Ну-ну.

Коли Фалько приїхав до Севільї, готель «Англетер», на чиєму фасаді досі залишалися відмітини торішніх вуличних боїв, був заповнений людьми. Вільних номерів не було ні в готелі «Мажестик», ні в «Кристині». Скориставшись нагодою, він зупинився в «Андалусія Палас» - найдорожчому і найрозкішнішому готелі в місті: номер коштував 120 песет за добу, а основний контингент клієнтів складала вищі військові чини франкістської армії; офіцери з легіону «Кондор»; італійські добровольці, що підтримували Франко; бізнесмени, серед яких було багато німців, що шукали залізну руду і вольфрам, а також особи, пов'язані з місцевою олігархією.

Хай там як, а його витрати покриває НІОС. Адмірал зазвичай уступається за нього (принаймні коли перебуває в доброму гуморі). «Хіба ви не знаєте, як поводить Фалько? - часто казав він головному бухгалтеру - короткозорому, прискіпливому і непідкупному лейтенанту Домінгесу, коли той починав обурено розмахувати стосом рахунків. - Так, він - безсоромний піжон. Горбатого могила виправить. Але мене насамперед цікавить ефективність, розумієте? А цей бездушний покидьок завжди дає результат, бо він точний, мов гостре лезо бритви, наділене розумом. Вважайте ваші витрати капіталовкладенням і не переймайтесь занадто. Затямте, йдеться про безповоротну фінансову допомогу. І не треба корчити гримаси і прикидатися глухим, Домінгес. Читайте по губах, чорт забирай. Це наказ».

Фалько посміхався, згадуючи свого начальника дорогою з вестибюля. Він розсіяно кивнув порт'є (якого підгодував щедрими чайовими, оскільки той був стукачем із Фаланги) і вже починав спускатися парадними сходами, коли раптом побачив подружжя, що вийшло з лінкольну «Зефір» і, тримаючись за руки, попрямувало йому назустріч.

Він інстинктивно звернув увагу на жінку (манери в тилу відрізнялися від поведінки на полі бою), оглянувши її знизу догори: туфлі чудової якості, гарні ноги в шовкових панчохах, дорога сумочка, темна сукня, що підкреслювала струнку фігуру. Бірюзове намисто на шиї. І нарешті з-під вузьких крисів капелюшка з фазанячим пером на нього здивовано глянули зелені очі Чески Пріето.

– Добрий день, – мовив Фалько нейтрально-люб'язним тоном, торкнувшись свого капелюха.

Він збирався рушити далі, але помітив, що супутник Чески звернув увагу на її розгублене обличчя. Придивившись уважніше, Фалько впізнав його: Пепін Горгель Менендес де ла Вега, її чоловік. Це змінювало ситуацію.

– Оце так сюрприз.

Фалько зняв капелюха і церемонно потиснув затуляту в шкіряну рукавичку руку жінки. Потім він розвернувся до чоловіка і представився:

– Лоренсо Фалько. Здається, ми зустрічалися раніше.

Він ввічливо посміхався. Одна з його найкращих посмішок із репертуару виявив адюльтерного лицемірства, хоча у випадку з Ческою плід був надто зеленим, щоб його зривати. Трохи повагавшись, Пепін Горгель кивнув головою і потиснув йому руку без особливого ентузіазму.

– Не пам'ятаю, – сухо і зверхньо сказав він у типовій для таких персонажів манері.

Граф де ля Мігалота, іспанський гранд, згадав Фалько. Родом із Хересу, як і він. Їхні батьки спільно володіли казино й стрілецьким клубом. Впливова людина.

Чванливий військовий, мерзотник, який демонстрував усій Севільї свій цінний трофей – дружину. За довоєнних часів Фалько зустрів його в різних місцях – клубах фламенко, казино, елітних борделях. Йому було відомо, що цей багатий – розпутний, розбещений і жорстокий – аж ніяк не заслуговував на жінку, з якою зараз прогулювався під руку. Він заспокоював себе думкою, що, як пощастить і війна затягнеться, хтось пристрелить Горгеля. Один точний постріл, і йому кінець. «Регуларес» – ударний підрозділ, гарматне м'ясо [3 - Регуларес – підрозділ Збройних сил Іспанії, створений у 1911 році. Під час Громадянської війни 1936–1939 рр. солдати цього підрозділу підтримували франкістів.]. Ческа була б надзвичайно привабливою вдовою. Він збудився, мов підліток, уявивши, як вона знімає жалобне вбрання – сорочку з темного шовку і чорні панчохи, що підкреслюють форму довгих струнких ніг. Ланцюжок із золотим хрестиком в улоговинці між грудьми. От дідько! Він запитав себе, чому червоні ніяк не вирішать проблему. Ідіоти. Щодня влаштовують стрілянину, і все марно.

– Я – однокласник вашого брата Хайме, – пояснив Фалько. – А з вами ми кілька разів перетиналися в Мадриді. У ресторанах «Ор-Компон» і «Чікоте».

– Можливо.

Лаконічні відповіді давали зрозуміти, що Горгель не налаштований спілкуватися. Він із підозрою дивився на Фалько і, певно, розмірковував, які стосунки пов'язували його дружину з цим красунчиком, чия сліпуча посмішка годилася для реклами відомої зубної пасти «Марфіль». Горгель був дуже високим, худорлявим, засмаглим, із чорними вусами, кокетливо підстриженими в стилі Кларка Гейбла. Він вирізнявся елегантними манерами, носив коричнево-зелену військову форму з трьома капітанськими зірочками на грудях, кашкет із червоною відмітиною і високі чоботи – такі блискучі та сяючі, що здавалися вкритими лаком. «Обережніше з цією жінкою», – ще в Саламанці попереджав адмірал, маючи на увазі Ческу. Він сказав, що вона розбірлива, мала кількох коханців, і всі були поважними особами. Такі інтрижки особливо небезпечні в новій католицькій Іспанії, де всі одержимі «пристойністю», і клятві святенники навіть заборонили розлучення. Краще стримати схильність до втішання офіцерських дружин, поки їхні чоловіки на фронті. Крім того, Горгель завжди носить із собою пістолет. Із цим типом жарти погані – отримаєш кулю, та й годі.

– Я мав задоволення познайомитися з вашою дружиною в Саламанці, – спокійно мовив Фалько, перехопивши краєчком ока її попереджувальний погляд. – Мене представив ваш брат Хайме. Як він?

Обличчя Горгеля пом'якло. У Хайме все чудово, відповів він. Принаймні, якщо судити з останніх листів. Його перевели з мадрридського фронту до околиць Теруеля.

- А як щодо вас? - спитав Фалько. - Ви отримали відпустку?

- Мені надали тижневу відпустку за сімейними обставинами. Після Харамі.

Фалько зацікавлено вигнув брову. У Харамі відбулася одна з найбільш запеклих битв цієї війни. Добровольці з міжнародних комуністичних бригад протистояли маврам із підрозділу регулярес та їхнім європейським командирам, які взяли на себе левову частку відповідальності за ведення бойових дій. Втрати були величезними.

- Ви там були?

Вкрай пихатий, Горгель покрутив вус.

- Так.

- І це справді було настільки жахливо, як писали газети?

- Може, навіть гірше.

- Отакої! Мене тішить, що ви можете розповісти правду.

- Дякую. - У погляді Горгеля знову промайнула іскра недовіри. - Ви в цивільному вбранні. Хіба ви не в армії?

Фалько усвідомлював, що Ческа не відриває від нього пильного погляду.

- Ні, у мене інші справи. Бізнес.

Недовіра змінилася зневагою.

– Розумію.

– Імпорт-експорт. – Фалько навмисно скривив обличчя у цинічній гримасі.– Товари першої необхідності і таке інше. Не лише в окопах можна захищати Іспанію від епідемії марксизму.

– Ясно.

Зневага Горгеля стала фізично відчутною. Задоволений, він розвернувся до Чески, ніби закликаючи її звернути увагу на кожну деталь. Це означало, що він подолав випробування, і Фалько вирішив, що настала слушна мить роздивитися жінку в більш невимушеній і природній манері. Її світлі очі стежили за ним – уважно, оцінююче й дещо обережно, – але вона опанувала себе. Зухвала поведінка Фалько дала їй достатньо часу, аби повернути самовладання і триматися належно. Найцікавіше у цій ситуації, сказав він собі, що, якби їхні стосунки були серйознішими, Ческа, безсумнівно, виявила би ідеальну холонокровність. Жінка, яка має приховувати щось важливе (особливо якщо вона заміжня), зазвичай прикидається краще, ніж та, що переймається через легкий флірт. Ось чому Фалько метнув на неї схвальний погляд і вдруге усміхнувся їй.

– Мої вітання, – сказав він. – Ви маєте пишатися вашим чоловіком.

– Я й пишаюся ним.

Вимовивши ці слова, вона сильніше стиснула руку Горгеля. Якби не чутки про її коханців, цинічно подумав Фалько, мене б зворушила така подружня вірність. Солдат та його запашний трофей. Якусь мить, не виходячи за межі пристойності, Фалько впивався очима в її смагляве аристократичне обличчя. Від Чески, як і минулого разу, пахло парфумами «Амок», губи були нафарбовані яскраво-червоною помадою. Вона й досі приголомшливо гарна, збагнув він, і це відкриття завдало йому майже фізичного болю. Як прикро, що її супроводжує чоловік. Його присутність у Севільї геть недоречна. Жахливе невезіння. Ческа зовсім близько і водночас недосяжна. Кілька місяців тому між ними щось виникло, але історія не продовжилася. Життя крутиться швидше за будь-яку карусель.

Відвернувшись від жінки, він помітив задумливий погляд Пепіна Горгеля. Той похмуро спостерігав за ним, ніби запитуючи себе, чому вони втрюх застрягли на

сходах готелю «Андалусія Палас». Час забиратися звідси.

– Я був радий вас бачити, – мовив Фалько, надягаючи капелюха.

На вулиці Сьєрпес вирувала активність. Розмаїття товарів на вітринах крамниць – взуття, капелюхи, віяла, сумки, годинники, літографії, фігурки святих – немовби свідчило, що життя в місті протікало звичним руслом. Відмінність полягала в тому, що в натовпі було більше людей у військовій формі, жінок у траурному вбранні і чоловіків із жалобними пов'язками на рукавах. Крім того, зникли колишні чистильники взуття, яких добре пам'ятав Фалько, – циганоподібні севільянци середнього віку з мозолистими руками. Їх замінили хлопчаки, які сиділи навколішки біля ящиків із гуталіном і плетених крісел, відведених для особливих клієнтів – поважних торговців. Це сталося тому, що їхні батьки та родичі були вбиті або потрапили до в'язниці відтоді, як легіонери генерала Кейпо де Льяно знищили квартал Тріана на іншому березі Гвадалквівіру – останній бастион Республіки, який чинив збройний опір повстанцям 18 липня. Минуло майже вісім місяців, але жахіття не закінчилося – на цвинтарі Сан Фернандо і біля мурів арабської фортеці Макарена щоранку відбувалися розстріли. І залпи ще довго гримітимуть. Як відзначалося в статті на першій шпальті газети АВС (Фалько гортав її під час сніданку): аби врятувати пацієнта, треба провести болісну, але необхідну операцію – відтяти хвору частину тіла. Щось таке.

Фалько увійшов до Торгово-промислової палати, перетнув вітальню, де пахло кавою, коньяком і навощеним деревом, – кілька елегантно одягнених співробітників розмовляли про ціни на пшеницю, а інші грали в доміно або читали газети, – і нарешті дістався вказаного швейцаром маленького салону з дощатою підлогою. На стінах розвішані лицарські обладунки й заржавілі рапіри. Обмаль меблів: старовинний стіл із червоного дерева і кілька шкіряних крісел, два з яких були зайняті.

– Ти запізнився, – пробурмотів адмірал.

Керівник НІОС, як завжди, був одягнений у цивільне; на столі перед ним лежав пошарпаний шкіряний портфель. Фалько трохи відсунув убік манжету і позирнув на годинник. Запізнився лише на дві хвилини.

– Вибачте, сеньйоре, – сказав він.

З-під сивих вусів знову долинуло сердите бурчання. Адмірал вийняв з кишені пакет тютюну і почав набивати люльку, але спершу показав чубуком на чоловіка, який сидів по інший бік столу.

– Ти, певно, впізнаєш його. По світлинах.

Фалько кивнув. Важко було не впізнати цього пана середнього віку з рідким волоссям і круглими окулярами в роговій оправі. Він був одягнений в елегантний двобортний костюм у блакитну смугу. Фалько – завсідник лондонських ательє на Севіл Роу – одразу визначив, що таке вбрання коштувало надзвичайно дорого. Золота шпилька скріплювала лимонну краватку з комірцем сорочки.

– Гадаю, так.

Адмірал утрете щось промимрив під ніс. Звук нагадував кабанячий рик. Сьогодні він встав не з тієї ноги, подумав Фалько.

– Гадаєш? Що ж ти за шпигун? Де твій професіоналізм?

Чоловік спостерігав за Фалько з холодною цікавістю, не підводячись і не простягаючи йому руки. У ньому відчувалося щось крижане і жорстоке. З-під товстих скелець дивилися проникливі очі, що виявляли цілковитий спокій. Очі впевненої в собі людини, здатної купити будь-що і здобути все, що заманеться, одним словом або помахом руки. Фалько бачив це обличчя в газетах, світській хроніці ілюстрованих журналів і навіть, задовго до повстання, у репортажі про полювання чи автоперегони – чоловік супроводжував короля Альфонсо XIII. Але він ніколи не бачив його наживо. Моторошний погляд.

– Томас Феріоль, – мовив Фалько.

Адмірал незворушно розкурював люльку.

– Правильна відповідь, – відзначив він, не підводячи голови. – А тепер сідай і забудь це ім'я.

Фалько послухався, намагаючись перетравити інформацію. Томас Феріоль власною персоною. Переконаний монархіст, який казково розбагатів завдяки

нерозкритим брудним аферам – фальшивим банкрутствам і контрабанді у великих масштабах, пірат у білому комірці, що вирізнявся англійською стриманістю і тевтонською холоднокрівністю, був головним спонсором повстанців. Саме він орендував літак «Драгон Рапід» і найняв англійського пілота, аби той 18 липня вивіз із Канарських островів до Тетуана генерала Франко, який узяв на себе командування військами, що повстали в Марокко. Саме він придбав за мільйон фунтів стерлінгів дванадцять італійських літаків «Савоя», і, поки ці літаки прямували до Іспанії, саме він посприяв тому, що п'ять танкерів, зафрахтованих однією з його лондонських фірм і завантажених паливом для державної компанії «Кампса», змінили курс і рушили до зони, яку контролювали повстанці. Попри те що Томас Феріоль заचाївся в тіні й не афішував своїх поглядів, він був офіційним банкіром франкістської Іспанії.

– Ось мій агент. Я розповідав вам про нього в Саламанці, – звернувся адмірал до Феріоля. Обое дивилися на Фалько.

– Ви сказали, що на нього можна покластися, – мовив фінансист.

– Абсолютно, хоча він діє оригінальними методами.

– А ще ви сказали, що ручаетесь за його компетентність.

– На всі сто відсотків.

– І що він має широкі зв'язки.

– Так. Мій помічник зовсім не схожий на тих нікчем, що принижуються, оббиваючи пороги. Останнім часом їх забагато. – Адмірал роздивлявся Фалько так критично, ніби казав про нього щось образливе. – Він на короткій нозі з усіма швейцарами, барменами й круп'є найкращих готелів і казино Європи й Східного Середземномор'я. Хлопець з пристойної родини, який зійшов на криву стежку.

– Знаю цей тип.

Запала мовчанка. Потім Феріоль злегка кивнув головою і адмірал відсунув незапалену люльку, розкрив портфель і витяг кілька картонних тек із документами. Поклав перед Фалько чистий аркуш паперу.

- Записуй сюди те, що вважаєш за потрібне, але без конкретних імен, дат і адрес. Потім віддаси мені. Звідси не можна виносити документи.

- Гарзд.

- Я волів би почути «Слухаюсь». Інакше цей сеньйор вирішить, що ти мене маєш за ніщо.

Кінець ознакомительного фрагмента.

notes

Примечания

1

Азулежу – класичні португальські кахлі, виконані в блакитних і білих тонах. – Тут і далі прим. пер.

2

Фаду – традиційний португальський музичний жанр, для якого характерні тужливі меланхолійні пісні, пронизані самотністю і болем утрати. Фаду – своєрідна «візитівка» Португалії, важливий культурний символ країни.

Регуларес – підрозділ Збройних сил Іспанії, створений у 1911 році. Під час Громадянської війни 1936–1939 рр. солдати цього підрозділу підтримували франкістів.

Купить: <https://tellnovel.com/ru/arturo-peres-reverte/va>

Текст предоставлен ООО «ИТ»

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию: [Купить](#)